

Вашингтон, 1. новембра – Главни амерички савезник у „рату против терора”, Пакистан, није баш одушевљен улогом која му је додељена и сматра да овог ангажмана има више штете него користи. Уз то, није баш уверен и да је партнерство са највећом светском силом баш искрено.

Ово је главна порука која је сасвим отворено предочена шефици америчке дипломатије док је прошле недеље лично, пуна три дана, у својеврсној „офанзиви шарма”, покушавала да Пакистанце увери како САД брину за њихову добробит и да заједно могу и морају да учине више да би се рат у суседном Авганистану успешно привео крају.

У посети која није, као што то обично бива, била испуњена само сусретима са председником, премијером и министрима, него је Хилари Клинтон одржала чак три директно преношена „округла стола” са уредницима и новинарима пакистанских медија, имала посебне сусрете са женама и студентима, посетила племенске вође у пограничном подручју, обишла нека исламска светилишта и домаћинима делила комплименте о свему, почев од њихове културе до хране – преовлађујући тон је био да је Америка арогантна и неосетљива на пакистанске проблеме.

Навише места, државној секретарки је пребачено да Пакистанци плаћају веома високу цену у америчком рату против Ал Каиде. „Мадам, ми водимо рат који нам је наметнут: то није наш, то је ваш рат”, неувијено јој је рекао један новинар. „Ви сте имали један 11. септембар, ми га имамо сваки дан”, поручила јој је једна учесница на састанку са одабраним представницама пакистанских жена, које су у исту категорију ставиле терористичку диверзију у којој је, првог дана посете америчке делегације, у Пешавару погинуло 115 људи, са бомбардовањем наводних скровишта Ал Каиде на пакистанској територији у којима је и много „коллатералне штете” – настрадалих цивила. „Ваше присуство овде није добро за мир”, констатовао је један учесник састанка са племенским вођама у Северозападној граничној покрајини, где се, како тврде америчке обавештајне службе, крију Осама бин Ладен и језгро Ал Каиде, због којих је пре осам година и почело америчко ратно ангажовање у Авганистану.

Циљ посете америчке државне секретарке, у чијој пратњи је био и специјални изасланик за овај регион Ричард Холбрук, али је његово присуство било сасвим у позадини, био је да заустави растући талас антиамериканизма, који је запљуснуо пакистанске медије, нарочито после објављивања пакета америчке помоћи од 7,5 милијарди долара, распоређених на пет година. Услови контроле како се та помоћ троши, које је усвојио

Конгрес, доживљени су као нарушавање пакистанског суверенитета.

Узалудна су у таквом контексту била настојања да се домаћини одобровоље персонализовањем дипломатије: подсећањем да је у Исламабад прispела баш на свој рођендан, да има исто година (62) као и независни Пакистан, да је, док је била прва дама, из вашингтонских ресторана поручивала пакистанске специјалитете, да радо носи „шалвар камиз”, традиционални костим пакистанских жена који се састоји од широких панталона и дугачке блузе и слично... Све то су поништавала директна, и како су оценили амерички извештачи из њене пратње, нимало дипломатска контрапитања, попут оног које је постављено на сусрету са представницима пакистанске младе генерације: „Зашто се на сваког студента који тражи америчку визу гледа као на терористу”.

Клинтонова је покушала да узврати констатацијом како „неки елементи” у пакистанским властима знају где се налазе лидери Ал Каиде, али да поводом тога ништа не предузимају. То је била алузија на делове пакистанске обавештајне службе, којој се приписује да је формирала талибански покрет и да је у дослуху са америчким непријатељем број један, Осамом бин Ладеном.

Све у свему, показало се да су Американци фрустрирани Пакистаном, а Пакистанци Америком. Како цела посета не би била доживљена као потпуни фијаско, државна секретарка је Исламабад напустила са компромисном поруком – да је ипак више онога што САД и Пакистан спаја, него што их дели.

(Политика)